

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2383/2539

นาย ชามูชัย ใจสมุทรโจทก์ บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 869, ป.พ.พ. มาตรา 880

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำว่า"ทุพพลภาพ"หมายถึงหย่อนกำลังความสามารถที่จะประกอบการทำงานตามปกติโจทก์ประกอบอาชีพรับจ้างซ่อมรถจักรยานยนต์และจำหน่ายอะไหล่รถจักรยานยนต์โจทก์ย่อมต้องใช้การฟังเสียงเครื่องยนต์ประกอบในการซ่อมรถจักรยานยนต์และต้องพูดคุยกับลูกค้าที่มาซื้ออะไหล่รถจักรยานยนต์การที่ประสาทุทั้งสองข้างของโจทก์เสียไม่ได้ยินเสียงโจทก์จึงหย่อนความสามารถที่จะประกอบการทำงานตามปกติโดยสิ้นเชิงตลอดไปถือได้ว่าโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงแล้วกรรมธรรม์ประกันภัยมีข้อความว่า"การบอกกล่าวเรียกร้องผู้เอาประกันต้องบอกกล่าวให้บริษัททราบถึงการทุพพลภาพดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน180วันนับแต่วันเริ่มทุพพลภาพเว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่ามีเหตุจำเป็นอันสมควรยังไม่อาจแจ้งให้บริษัททราบ"ตามข้อความดังกล่าวมิได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัดว่าโจทก์ผู้เอาประกันภัยจะต้องบอกกล่าวให้จำเลยทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน180วันนับแต่วันเริ่มทุพพลภาพทุกกรณีในกรณีมีเหตุจำเป็นอันสมควรโจทก์อาจไม่ต้องปฏิบัติตามนั้นได้โจทก์ไปติดต่อจำเลยด้วยตนเองแต่ไม่ได้ทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพราะโจทก์ใช้มือเขียนหนังสือไม่ได้ซึ่งจำเลยก็ได้รับคำบอกกล่าวของโจทก์ไว้พิจารณาแล้วแสดงว่าจำเลยไม่ติดใจที่จะให้โจทก์ต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน180วันนับแต่วันเริ่มทุพพลภาพตามที่กำหนดไว้โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ทำสัญญาประกันชีวิตและสัญญาพิเศษเพิ่มเติมประกันอุบัติเหตุและทุพพลภาพไว้กับจำเลยโดยมีเงื่อนไขว่าจำเลยจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ในกรณีโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงจำนวนเงิน 300,000 บาท กรณีอุบัติเหตุเสียชีวิตสูญเสียชีวิตและทุพพลภาพจำนวนเงิน 300,000 บาท กรณีถูกฆ่าทำร้ายร่างกายจำนวนเงิน 300,000 บาท กรณีเสียชีวิตทุพพลภาพและโรคร้ายแรงจำนวนเงิน 300,000 บาท ต่อมาวันที่ 4 ธันวาคม 2533 โจทก์ประสบอุบัติเหตุขณะขับรถจักรยานยนต์และได้รับบาดเจ็บสาหัสทั้งสองข้างไม่ได้ยิน ถือว่าเป็นกรณีทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับกรณีทุพพลภาพ300,000 บาท กรณีอุบัติเหตุเสียชีวิต สูญเสียชีวิตและทุพพลภาพ300,000 บาท และกรณีเสียชีวิต ทุพพลภาพและโรคร้ายแรง 300,000 บาทขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 900,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยให้การว่า ตามสัญญาประกันชีวิตที่โจทก์ทำไว้กับจำเลยนั้น จำเลยจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนเฉพาะกรณีโจทก์ประสบอุบัติเหตุมีผลทำให้โจทก์ตกเป็นบุคคลทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิง และต้องเป็นผลจากอุบัติเหตุโดยตรงและผลดังกล่าวต้องเกิดขึ้นภายใน180 วัน นับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ กรณีของโจทก์การทุพพลภาพมิใช่เนื่องจากการประสบอุบัติเหตุ และเป็นการทุพพลภาพภายหลัง 180 วันนับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบ อาการของโจทก์ไม่ถึงขนาดทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิง ถ้าได้รับการรักษาต่อไปก็จะหายเป็นปกติได้ หากจะฟังว่าโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงตามที่ระบุใน

สัญญาประกันชีวิตโจทก์มีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลย 7,500 บาท ทุก ๆ 3 เดือน เท่านั้น และโจทก์มิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของสัญญาประกันชีวิต กล่าวคือ โจทก์ไม่ได้บอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรให้จำเลยทราบว่างโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิง โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และชำระค่าเลี้ยงชีพครั้งละ 7,500 บาททุก ๆ 3 เดือนนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะถึงแก่กรรม แต่ไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันฟ้องจำเลย อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนจำเลย ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า โจทก์ได้ทำสัญญาประกันชีวิตและสัญญาพิเศษกับจำเลยตามฟ้องระหว่างที่สัญญาดังกล่าวยังไม่ครบกำหนดโจทก์ประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บสาหัสประสาทหูทั้งสองข้างเสีย ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ โจทก์เคยไปแจ้งแก่จำเลยด้วยวาจาว่างโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงขอรับเงินค่าสินไหมทดแทน แต่จำเลยไม่ยอมใช้ค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้แก่โจทก์ หลังเกิดอุบัติเหตุแล้วโจทก์ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ มีปัญหาตามที่จำเลยฎีกาข้อแรกว่างโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าคำว่า"ทุพพลภาพ" นั้น ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง หย่อนกำลังความสามารถที่จะประกอบการทำงานตามปกติได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์ประกอบอาชีพรับจ้างซ่อมรถจักรยานยนต์และจำหน่ายอะไหล่รถจักรยานยนต์ โจทก์ย่อมต้องใช้การฟังเสียง เครื่องยนต์ประกอบในการซ่อมรถจักรยานยนต์และต้องพูดคุยกับลูกค้าที่มาซื้ออะไหล่รถจักรยานยนต์ ดังนั้นการที่ประสาทหูทั้งสองข้างของโจทก์เสีย ไม่ได้ยินเสียง โจทก์จึงหย่อนความสามารถที่จะประกอบการทำงานตามปกติโดยสิ้นเชิงตลอดไป ถือได้ว่าโจทก์ทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิงตามสัญญาพิเศษเพิ่มเติมแล้วจำเลยฎีกาอีกข้อหนึ่งว่างโจทก์ไม่ได้บอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรให้จำเลยทราบภายใน 180 วัน นับแต่วันทุพพลภาพเป็นการผิดสัญญา จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ข้อนี้ปรากฏว่างตามสัญญาพิเศษเพิ่มเติมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกรรมธรรม์ประกันภัยเอกสารหมาย จ.5 มีข้อความว่าง"การบอกกล่าวเรียกร้อง ผู้เอาประกันต้องบอกกล่าวให้บริษัททราบถึงการทุพพลภาพดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 180 วัน นับแต่วันเริ่มทุพพลภาพ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่ามีเหตุจำเป็นอันสมควรจึงไม่อาจแจ้งให้บริษัททราบ"เห็นว่าตามข้อความในสัญญาพิเศษเพิ่มเติมดังกล่าวมิได้กำหนดไว้อย่างจำกัดเคร่งครัดว่างโจทก์จะต้องบอกกล่าวให้จำเลยทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 180 วัน นับแต่วันเริ่มทุพพลภาพทุกกรณีในกรณีมีเหตุจำเป็นอันสมควร โจทก์อาจไม่ต้องปฏิบัติตามนั้นได้อีกประการหนึ่งจำเลยได้พิจารณาว่างโจทก์ทุพพลภาพถาวรหรือไม่จึงฟังได้ว่าจำเลยได้รับคำบอกกล่าวของโจทก์ไว้พิจารณาแล้ว แสดงว่างจำเลยไม่ตั้งใจที่จะให้โจทก์ต้องแจ้งให้จำเลยทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน 180 วัน นับแต่วันเริ่มทุพพลภาพตามที่กำหนดไว้ในสัญญาพิเศษเพิ่มเติมอีก โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยได้พิพากษายืน

องค์คณะ

สถิตย์ ไพเราะ · ปรีชา เฉลิมวณิช · สมคิด ไตรโสรัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2383/2539>